

holder alle de øvrige uviste Indtægter for Amtsforsvalterne, som ligge udenfor Lønningsloven, og samtlige disse, Skovprocenter og Sligt, tilfalde fremdeles de Skovkasjerere og andre Oppebørselsbetjente, som varetage de tidligere Amtstueforretninger i de Distrikter, hvor Amtstuerne ere nedlagte. Altsaa det Honorar, som fremtræder i Loven om disse Amtstuers Nedlæggelse, udgjør ikke Vedkommendes hele Bederlag; hvormeget han har udenfor, veed jeg ikke, men uviste Indtægter pleie ofte at voge op til at være nok saa store som de faste. Det ærede Medlem mente, at man ikke havde taget fornødent Hensyn til Beboernes Ønske om at faae Amtstueforretningerne henlagte til Frederiksborg Amtstue. Jeg er ikke fuldstændig bekendt med Beboernes Ønsker i denne Henseende; men der er her til Rigsdagen indkommet et Andragende i modsat Retning, altsaa om at beholde Esrom Amtstue. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) er vist imidlertid saa kendt med Beboernes Ønsker, at han veed, at Flertallet staar paa den anden Side. Derom skal jeg ikke udtale nogen Mening, men kun sige dette, at, dersom det maatte vise sig gjensidigt at henlægge mer end det i Lovforslaget nævnte tredie Kronborg Distrikt under Frederiksborg Amtstue, vil Intet være til Hinder for, at det under Lovforslagets Gang søges gennemført, og jeg skulde være tilbøielig til at antage, at der ganske vist findes Sogne nærmest ved Frederiksborg, som for Diebliffet ere henviste med deres Amtstueforretninger til Esrom, men uden Bæmsfælighed vilde kunne henlægges under Frederiksborg. De fjernere Egne, som hverken vilde være fuldstændig tilfredsstillende med den ene eller den anden af disse Amtstuer, søges nu i Henshold til Amtsforsvalterloven fyldestgjorte derved, at de vedkommende Betjente ved Terminstidene maa rejse hen og foretage Forretninger hist og her, og det er mig bekendt, at dette foregaar nemlig i Helsing, hvorved disse Egnes Interesser delvis blive varetagne. Som sagt, jeg gjentager, at i Henseende til Indhold fremtræder Lovforslaget ikke med Fordring paa at være ligegyldende med eller af samme Indhold som det, Folkethinget tidligere har vedtaget, men kun med Fordring paa at være tilstrækkelig fyldestgjørende overfor den Opfattelse af Amtstueforholdene, som i tidligere Aar fra Rigsdagens Side er bleven gjort gjældende. — Den anden Indvending, der kom fra det ærede Medlem, berørte den Forbindelse, hvori dette Lovforslag formentlig skulde være sat med Finantsloven. Det kan ikke være mig, der har sat Lovforslaget i denne Forbindelse. Jeg er mig bevidst, at jeg ikke, den Gang jeg motiverede Forelæggelsen af Lovforslaget, har udtalt noget Saadant. I og for sig har det ærede Medlem fuldstændig Ret i, at dette Lovforslag kun ganske indirekte kommer til at staa i Forbindelse med den Position paa Finantsloven, der tidligere var Strid om. Her

dreier det sig nemlig om ved en Lovs Gjennemførelse at tilveiebringe en endelig Ordning af dette Forhold, hvorimod Striden paa Finantsloven dreiede sig om de Vilkaar, under hvilke en Konstituering skulde kunne ansættes i Esrom. Forbindelsen imellem dette Lovforslag og den vedkommende Position paa Finantsloven er derfor ogsaa kun denne, at, forsaavidt dette Lovforslag bliver til Lov, vil det paagjældende Stridspunkt paa Finantsloven dermed være bortfaldet; thi fra det Diebliff, da en endelig Ordning af dette Forhold er tilveiebragt, er der ikke længere Tale om Konstitution, og selvfølgelig da ikke længer Strid om, paa hvilke Vilkaar en Konstitution skal finde Sted. Forsaavidt altsaa Lovforslaget bliver gennemført, er der ikke Tale enten om Fastholden eller Opgivelse af det vedkommende Stridspunkt paa Finantsloven, men derimod Tale om en Maade at gaa udenom Striden paa. — Endelig var det ærede Medlem misfornøiet med, at Lovforslaget overhovedet var fremkommet, og mente, at Forslagsstillerne ikke skulde fastholde det; thi man var derved ført ind paa et Omraade, hvor det ærede Medlems Passivitet hørte op, og hvor han altsaa maatte gjøre Modstand. Han argumenterede i saa Henseende saaledes, at man indenfor visse Grænser kunde foretage sig paa Finantsloven, hvad man fandt rigtigt, men naar man, som her, kom ind paa Reformernes Omraade, hørte Freden op. Jeg maa tilstaa, at dette forundrede mig i temmelig høi Grad. Jeg havde anset dette lille Lovforslag for at være en stor Ustyrlighed, men bliver saaledes oplyst om, at Lovforslaget om Kronborg Amtstues Nedlæggelse vover op ikke alene til et Reformforslag, men ogsaa til et Reformforslag af politisk Betydning. Jeg havde tværtimod antaget, at dets politiske Betydning kun bestod i dets Tilstedeværelse eller Fraværelse paa Finantsloven, saa at det, forsaavidt det ikke stod paa Finantsloven, ikke havde nogen politisk Karakter, og end ikke kunde gjøre Fordring paa at nyde Æren af at betegnes som et Reformarbejde. Naar jeg tænker paa Reformen, tænker jeg ganske vist paa Sager, der have et langt videregaaende Omfang og en større Betydning end Kronborg Amtstue, hvis Ordning jeg overhovedet aldrig har tillagt nogen særdeles Bægt enten i den ene eller anden Retning; tværtimod ser jeg i Forslaget om Ordningen af Kronborg Amtstues Forhold intet Andet end den Slags løbende Forretninger, som man til enhver Tid har været rede til at søge ordne, og det overfor en hvilkenkom helst Regjering. Der indeholdes jo nemlig i vedkommende Lønningslov den Bestemmelse, at ved Vakance i de i Loven nævnte Amtstuer skal det ved Lov søges bestemt, hvorvidt disse Amtstuer skulle nedlægges eller ei. Naar der derfor foreligger Forslag om Nedlæggelse eller Bevaring af Kronborg Amtstue, er det ikke Andet end en ligefrem Konsekvens af Lønningsloven af 1870 og kan paa